

Bir Çocuk Doğurmak

Nureddin Yıldız'ın 24.12.2017 tarihli (312.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden öğrendiğimiz, dinimizin ayrıntılarından biri de insanın yetiştirdiği salih bir çocuk sayesinde ölümünden sonra da mezarda namaz kılmaya, oruç tutmaya, haccetmeye devam edebileceği gerçeğidir. İnsan ruhunu teslim edip öldüğü hâlde bu sayede ibadete devam eder veya fabrikasını devredip sattıktan sonra ölünce çocuğu sayesinde hâlâ sadakalar dağıtan biri gibi kıyamete kadar yaşayabilir.

Bizler bu konuda 'böyle düşünüyoruz, umuyoruz' demiyoruz; böyle iman ediyoruz. Bir insan öldüğünde defteri kapanır ama salih bir çocuk yetiştireninki açık kalır. Efendimiz aleyhisselam bu hakikati haber vermektedir.

Bu hakikatten yol alarak diyoruz ki bizim çocuklarımızın mürüvvetini görmemiz, evlenmeleri veya torunlarımızı onların kucağında seyretmemiz değil, mezarın karanlığında onların bize göndermeye devam edecekleri namazlar, sadakalar, kurbanlar ve diğer sevaplara şahit olmaktır. Annelik-babalık bizim gözümüzde budur, böyle olmalıdır.

Fakat bu arada, böylesi büyük bir yatırımın birkaç kuruşla ya da çocuğa ayakkabı almakla elde edilemeyeceğini, kişi mezara girdiğinde bile onu yaşatan bir çocuğu doğurup büyütebilmenin çok daha farklı bir iş olduğunu bilmek lazımdır. Bu sebeptir ki 'Müslüman anne-baba' demekle kastettiğimiz, mezarda bile sevabının kesilmemesine vesile olacak nesil yetiştiren kimselerdir. Bir çocuk doğurmak, mezarlıklarda çiçek açtırmaktır. Bir çocuğun anne-babası olmak, mezardaki ölünün ruh kazanmasıdır.

Bu bakışa sahip anne-babalar yaşadıkları ülkenin aile politikalarına, ekonomik menfaatlara göre değil mezarın altındaki menfaatlerine göre düşünürler. Onlar bir, iki, üç, dört çocuk diye kilitlenip kalmazlar; verdikçe Allah, yürekleri genişler. Yine aynı sebeptir ki 'bir çocuk doğurmak' ifadesi onların nazarında, jinekologların yardımıyla rahimden çocuğu çıkarmak şeklinde anlaşılır. 'Bir çocuk doğurmak' şeytanın bütün tasallutlarına karşı Allah'a kul olan, anne-babaya mezarda hayat getirecek bir çocuk doğurma olarak anlaşılmalıdır. Yavrularımızın mezardaki hayatımız, cennetteki saadetimiz olacakları gerçeğini kavramak buradan geçer.

Bizim bu hissiyatımız diri olduğu müddetçe çocuğumuzun ağlaması dahi ninni gibi gelecek, evde bir sıkıntı oluştuğunda yahut büyüdükleri sırada meydana gelen problemler mutluluğumuza dönüşeceklerdir. Bu dertler karşısında adeta, 'yap yapabildiğin kadar' tavrına bürüneceğizdir zira bütün bunların hepsi sevap hanemize yazılacaklarından, eziyetten bile saadet çıkarabildiğimiz bir bakışa sahibiz, Allah'ın bizim vesilemizle bir çocuk yaratmasının ne anlama geldiğini biliyoruz demektir.

Hantal bir söz olarak, 'çocuk yapmayı düşünüyoruz/düşünmüyoruz' der insan. Sanki börek yapmaktan söz eder gibi... Hâlbuki 'Allah Teâlâ en büyük sanatı olarak en mükerrem insanı benim elimle, benim anne/baba olmamla yaratıyor' diye düşündükçe insanın bütün ağırları bitmelidir. Mümin olmak böyle bir histir.

Bir çocuk doğurmak o kadar değerli, öyle mübarektir ki o çocuğun doğmasına, dünyaya gelmesine ve ömrünü mümin olarak sürdürmesine, Allah'ın şeriatına ruhunu feda etmeye hazır, hiçbir sistemin kirlilemediği kafayla yaşamasına vesile olan bir anne, cennetin ayaklarına kadar geldiği kadın demektir. O çocuğa ekmek taşıyan, ayakkabı götüren bir baba adeta Bedir'de cihat eden mücahittir.

Hatta o çocuğun doğmasına vesile olan bir ebe dahi cihat hâlinindedir, velev yaptığı işten para almış olsun. O çocuğun muayenesini eden, sağlığına bakan doktor da Allah'ın razı olacağı bir iş üzerindedir.

Çocuklarını bu bakışla, mezarda süreceği hayatının garantisi olarak gören bir insan, 'çocuk doğurmak' tabirine de sıradan bir ifade olarak bakmaz. Çocuklarımız bizim mezarda yaşama umudumuz, cennet garantimizdir. İnsan şöyle düşünmelidir: Doğurduğum çocuğum beni cennete sokmaya vesile olsun da sen şahit ol Allah'ım, ben yirmi sene boyunca ona hizmet edeyim. Sadece kundaktayken değil ergenlik çağına kadar çocuğun taharetiyle ilgilenebilmek anca bu ruhla, bu mantıkla mümkün olabilir.

Akılsız insanın bakışı şöyledir: Çocuğu yirmi sene besledim, yetiştirip üniversite okuttum, daire aldım, evlendirdim ve şimdi mürüvvetini görüyorum çocuklarımın, beni hastaneye onlar götürecek...

Bu tam manasıyla akılsız bir insanın bakışıdır. İnsanın dünyada üç gün sürecek 'hastaneye götürme', 'şoförlüğünü yapma' zevkleri gülmeye degecek tatlar mıdır ki? Cennetine vesile olsunlar da insanın dünyada onlardan gelen eziyeti hiç bitmesin. Cennetin faturası kaç parayla ölçülebilir ki? İnsanın gayretine ve himmetine bağlı olarak ona cennet kazandıracak bir çocuğun ederi, dünyadayken ölçülebilecek değerlerden daha fazladır. Ve bu hissiyatla çalıştıktan sonra Müslüman anne-baba için gerisini Allah'a bırakır, en azından niyetiyle kazanmış olur.

Çocuklarımızın dünyada hizmetkârlarıyız, ahirette onlar bizim cennet sebebimizdirler. Cennet kaç para ediyorsa dünyada çocuğumuza vereceğimiz emek de o kadardır. Cennette ne kadar kalacaksak çocuğumuza hizmete de o kadar hazırızdır. Böyle olmak zorundayız.

Bu, çocuğumuz doğduğunda akika kurbanı kesmekle geçiştirebilecek bir görevden ibaret değildir. Çocuklarımıza karşı daha yoğun ve geniş çaplı görevlerimiz vardır. Onların ahiretine yatırım yaptığımız gibi mevcut zamanlarına ve en büyük gelecekleri olan cennet günlerine de yatırım yapmalıyız. Sağlıklı büyümeleri için uğraşacağız. Mesela kocakarı ilacıyla tedavi etmeyeceğiz. Kabakulak olan çocuğun kulağına ütüyü ısıtıp koymayacağız, doktora götüreceğiz. Bu ona tıpkı elif cüzü öğretmek gibi bir görevdir anne-baba üzerinde.

Ümmet-i Muhammed'in fertleri, çocuklarının her birini Kudüs'ü tek başına fethedecek bünye gücünde yetiştirmekle, hiç kimse Kur'an okumasa bile mukaddes kitabımızı tek başına yaşatacak imanı taşıyacak çapta hazırlamakla mükelleftir. Bir ellerine dünyayı, diğer ellerine cenneti koyacak bir mantıkla hareket edecek, sağlıklarıyla ciddi ilgileneceğiz. Dedikodular nedeniyle aşlarını da ihmal edemez, tıbbın önümüze koyduğu imkânlardan mahrum olamayız.

Net, hepimizin anlayabileceği bir üslupla ifade ediyorum: Bir diyardan hicret edip gelmiş muhacir kardeşlerimiz aylardır sıcak yemek yemiyorlarken başka bir manzarada iki aylık bebeğini emziren bir anne bulunuyorsa anneye verilecek sadakayı çok daha değerli görürüz. Yirmi dört aya kadar zaman dilimindeki bebeğini emziren anneler, yaptıkları işi bir vakıfta sadaka dağıtan kişilerin yaptığından daha basit görürlerse bu Allah'ın onlara lütfettiği nimeti takdir edemediklerini gösterir. Bir annenin emzirdiği çocuk, o emzirme esnasındaki hareketleri, memesinden çıkan sütü çocuğun emmesi Afrika'da bir köyü olduğu gibi doyurmaktan daha değerlidir. Baliğ, kudretli ve toprağı sıkısa suyunu çıkarabilecek güçte insanlara yemek götürmekle kıpırdıyamayan, acıktığını bile söyleyemeyen masum bir çocuğu emzirmeyi denk tutamayız.

Şeriatımız dünyayı da bize verdiği göre çocuklarımız dünyanın en güzel nimetlerine layıktırlar –ne çocuğu ne nimeti putlaştırmadan. Dünyada ellerine imkânlar dâhilinde her şeyi vereceğiz ama bunu bütün karşılıklarımızı cennette Allah'tan almak üzere yapacağız. Emzirdiğin sütü, pişirdiğin mamaları haram ettikten sonra Allah'tan bir şey alınamamış, işin faturası dünyada tahsil edilmiş olur. Allah'tan beklemek, hep Allah'tan beklemektir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, kıyamet gününde Arş'ın gölgesi altında olacak yedi sınıf insandan bahsederken bunların birini de "Allah'a ibadetle yetişmiş genç" diye ifade etmiştir. Allah'ın dininin gölgesinde, ibadet lezzetiyle yetişmiş ve oyunlarında bile dininin simgelerini, isimlerini referans almış çocuklar Arş'ın gölgesinin misafiri olacaklardır. Bu küçük yaşta şalvar giyen, babasının tarikatına intisap eden çocuk anlamına daraltılmamalıdır.

Çocuğun bu mantık üzere yetiştirilmesi her şeyden evvel, anne-babanın çocuğa bu mantıkla bakması sayesinde olabilir. Oyununu, ev içindeki hareketlerini bile şeriatına göre dizayn eden bir çocuk, Allah'ın izniyle Arş'ın gölgesi için hazırlanan çocuktur. Dikkatle ifade edilmiş bir husus olarak söylenmelidir ki bu gerçekleştiğinde, artık Kudüs'ün fethine de gerek kalmaz; zira bu çocuğun varlığı Kudüs işgalcilerinin korkudan ölmelerine yetip artar. O çocuğun ufukta görüldüğü gün onların da kaçıp saklanacakları gün olacaktır.

Böyle bir çocuk doğurmak için özel bir duamız yoktur; ama özel gayretlerimiz olacaktır. Duamız ve eylemimiz zaten vardır, ortadadır. Zaten her namazda kendimiz, ebeveynimiz için af ve mağfiret diliyoruz. Namaz kılan, ağzı besmeleli bir anne duadan ibaret demektir zaten; onun artık 'kolay doğum duası' diye bir şeye ihtiyacı olmaz. Çocuklarımızın mümin anaların çocukları olmalarına melekleri inandırmamız ise bir ihtiyaçtır. Çocuk doğduktan sonra mevlit okutmak, hafızlar çağırıp dualar ettirmek meleklerin kanacağı şeyler değildir. Meleklerin, bir iddianın ispatı olması için sonradan alacağı kuruşları düşünerek Kur'an okuyan birinin tilavetine ihtiyaçları olmaz. Ruhu Kur'an ruhu olan birinin de böyle 'ispat'lara tenezzül etmeyeceği bir gerçektir.

Çocuklarımızın heyecanla yetişmeleri başka; Kur'an'ı, duayı ve birtakım ibadet simgelerini 'değerlendirdiğimizi' görerek evdeki törenlere şahit olmaları başka şeydir.

Bu büyük projeye, bir çocuk doğurmak projesine, anne-babaların ters düşecekleri ilk açığı çocuğun erkek mi kız mı olduğunu ultrasona girerek öğrenmeleriyle başlar. Zafiyet daha oradan kaynaklanır. Veren Allah olduktan sonra, bir müminin hiç kimseden çocuğunun erkek mi kız mı olduğuna bakmasını istemez. Erkek veya kız olması neyi değiştirecek? Doğum kontrolüne giden bir anne adayına çocuğunun cinsiyet bilgisi değil, ümmetin bir kişi daha çoğalacağı müjdesi ve çocuğunun sağlıklı olup olmadığı bilgisi lazımdır. Aişe radiyallahu anha annemize Medine-i Münevverede doğum müjdesi verildiğinde, "vücudu sağlam mı, anası sağlıklı mı?" diye sorar, müspet cevap alınca da "elhamdülillah" der ve kız mı erkek mi olduğunu özellikle sormazmış. Çünkü ona lazım olan, bu ümmetin çoğalacağı bir doğum müjdesiydi.

Mümin anne-baba cinsiyet tanımaz; Allah'ın emanetini tanır. Rabbimizin emaneti olarak bilip kaderinden razı olduktan sonra imtihanını kazanmaya odaklanınca, artık çocuğunun beş kolu mu olur yoksa kör mü olur, kıvrıkcık mıdır... insan bunları sanki sipariş vermiş de siparişi hatalı gelmişçesine bir tavırla değerlendirmeye almaz. Allah ne verdiyse ona hamd hâlinde olunmalıdır. Acaba Allah, özürülü bir çocuk verdikten sonra o ananın sevabını sıradan bir ananın gibi mi tutmaktadır ki niye özürülü çocuk verdiği merak edilsin. Sağlam çocuğu olanların kıyamet gününde yüzlerinin güleceğinin garantisi mi var? Sonsuza dek dünyada kalmayı mı planlıyoruz ki ahiret hesaplarımızı altüst edecek bir kader itirazımız olabilsin? Öyleyse çekilen eziyet neden boşuna olsun?

Şura suresinin 49-50. ayetlerinde Rabbimiz büyük bir kanunu hatırlatmakta, "göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır, o dilediğine dilediğine verir" buyurmaktadır. Dilediği kuluna erkek, dilediğine kız, dilediğine iki çocuk verir ve dilediğine hiç vermez. Ve bu kanuna muhatap olan insan, Allah'ın mülkünde bir hiçtir. Hiç!

Kendi erkekliğini veya kadınlığını kararlaştıramamış insan, çocuğunun cinsiyetini beğenmemelik nasıl edebilir? Mülk Allah'ındır ve dilediğini dilediği gibi yaratır. Erkek-kız çocuğu ayrımcılığında tespiti net olarak örnekleyebilmemiz için şöyle açıklayabiliriz: Bir kişi Kâbe'nin dibinde namaz kılan mümin

kardeşlerini gördüğünde onların huşû içinde ve heyecanlı olduklarını ama kendisinde böyle bir heyecan bulunmadığını fark ederse nasıl ki kendine çekidüzen vermesi ve diğerleri gibi olması gerektiğini çıkarıyor; kız çocuğu doğunca erkek çocuğundan daha az heyecan hisseden biri de kendine böyle bir çekidüzen vermesi gerektiğini anlamlıdır. Allah'ın Kâbe'sini görünce heyecan hissetmeyen de Allah'ın emaneti olan kız çocuğunu görünce heyecanlanmayan da oturup kendini nefis muhasebesine çekmelidir.

Çocuğun cinsiyeti değil, yaratana önemlidir biz müminler için. İnsanın sadece ölümden bahsedilen yerde "sana teslim olduk ya Rabbi" demesi müminlik değildir. Ölüm anında firavun bile teslim olmuştu zaten. "Eh, madem geldi, biz de büyütelim bunu" anlayışıyla da çocuğa yaklaşmamak lazımdır. Mümin insan, kız çocuğu doğduğunda hanımına sarılıp "iki kaldı, ha gayret" demeli, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in üç kız çocuğu yetiştirene cennet sözü verdiğini hatırandan asla çıkarmamalıdır. İman bunu gerektirir.

Müminlerden birinin çocuğu doğduğu zaman diğerleri onu tebrik etmelidir. Allah Teâlâ, peygamberlerine dahi doğum tebriği göndermiştir. Müjde vermek dinimizde vardır. Soğuk Müslüman, hoş Müslüman değildir. Allah'ın en büyük sanatının meydana geldiği, güneşten daha büyük bir mucize olan doğumun gerçekleştiği evde kadının sağlığı yerine geldikten sonra akika (doğduktan yedi gün sonra bir koç kesip kemiklerini kırmaksızın haşlama yaparak verilen ziyafet) kurbanı kesilmeli, dostlarla neşelenip hep beraber dua edilmelidir.

Müthiş bir hatıra olarak, çocuk doğunca ne yapılacağı ve 'anne-baba' denen insanların kimler olduğunu anlamak için bir anekdot zikrederim. Muaviye bin Kurre rahmetullahi aleyh, tâbiîn neslinin küçük yaşta olanlarından, Ali radiyallahu anhin son senelerinde doğan bir mübarek zat. Bu zatın İyas ismini verdiği bir çocuğu doğunca sevdiği arkadaşlarını ve ashab-ı kiramdan tanıdıklarını evine çağırarak ziyafet vermiş. Yemek yenirken sahabiler de doğan çocuğun tebrikini yapmışlar.

Tebriklere teşekkür eden Muaviye bin Kurre, şöyle konuşmuş: "Bakın, Resûlullah'ın ashabı, beni dinleyin. Size yemek ikram ettim, İyas'ın akikasını yediniz, dualar ettiniz. Allah sizden razı olsun. Madem yemeğimi yediniz, şimdi ben yavrum için dua edeceğim, siz de âmin diyeceksiniz."

Şöyle devam ediyor: "Çocuğumun mümin ve akıllı bir insan olması için dualar ettim, onlar da âmin dediler." Seksenli yaşlarına geldiğinde de bu hatırasını şöyle anlatıyor: "O gün ben dua eder ve o sahabiler âmin diye icabet ederken neler söylediysem ilerde hepsini çocuğumda gördüm." (Buharî, el-Edebü'l-Müfred)

Allah'a itimat budur.

Yine tâbiîn neslinden Eyyüb es-Sicistanî, bir doğum haberi duyduğunda şöyle dua edermiş: "Allah anası ve babası için mübarek etsin, o yavruyu ümmetimize bağışlasın." Doğanı hemen ümmetin kütüğüne kaydeden bir kafaları var.

Sinirlenince ateş küpüne dönen anneler, anası çocuğu şikâyet ettikçe delikanlılığı hatırına gelen babalar Muaviye bin Kurre'nin hatırasını unutmamalıdır. Tebrik edip yemek sofrasına oturmak yetmez. Dua edip çocuk hakkında hayırlı emellerin gerçekleşmesi de dilenmelidir. Çocuklarımız doğar doğmaz onları dua bombardımanına almak lazımdır. Adeta küveze alır gibi dua çadırına almak ve sürekli orada tutmak gereklidir. Duası makbul hoca efendileri, âlimleri evimize çağırıp çocuğumuz ve kendimiz için dua ettirmelidir. Dua çadırına alınmayan çocukları şeytan zehirli çadırına alacaktır ve bunun faturasını Siyonizm'e ya da medyaya keserek vaziyeti kurtaramayız.

Çocuklarımız yedinci gününe geldiklerinde sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okuyup "sana şu ismi verdim" diye babaları tarafından isimlendirilmelidirler. Bu babanın görevidir. Sünnette yapılacaklardır: Yedinci gününde çocuklarımızın saçları tıraş edilip saçın ağırlığına (genellikle 1,5

gramı aşmaz) gümüş vermek de sünnettir. Fakat yaşadığımız dünyanın şimdiki son derece mikroplu hâli hesaba katılıp saçları bir doktorun hijyenik şartları karşılayarak tıraş etmesi tercih edilmelidir.

Çocuklarımıza karşı en mühim görevlerimizden biri de onlara isim vermektir. Evvela dinimiz, çağdaş deyişle yasal sorumlulukları babaya yüklediğinden, isim verme hakkı da görevi de babaya aittir. Dede veya başka bir kişi de isim verebilir ama ismin hesabı Allah tarafından, babadan sorulacaktır. Anneler isim veremedikleri için zulüm görmüş olurlar mı? Cevap: O doğum feryatlarına rağmen baba, “hatun sen isim konusunda ne düşünüyorsun?” bile demiyorsa şayet, böyle kaba birinin karısı olduktan sonra kadının başka zulme ihtiyacı da yoktur esasen. Mümin bir adam, Allah’ın ayaklarına cennet getirdiği bir kadına isim hususunda ne düşündüğünü sormazsa onun tanımı da budur.

Anne-babayla istişare edilerek, dedeler-nineler yaşıyorsa onların da görüşleri alınarak mümince bir isim verilmelidir.

Şimdilerde ‘yasal eşitliklerimiz’ nedeniyle aileler bu sorunun altından kalkamadıklarından, çift isimli çocuklar yetiştiriyorlar. Hem babanın hem annenin dediği ezilemediğinden ya da dede ve nine farklı isimler ortaya attıklarından çocuğa çift isim vermek moda oldu. Bu durum ailede çift başlılığın işaretlerindedir.

Bu elbette çocuklara çift isim vermenin uygunsuzluğu ya da bunun caiz olmadığı anlamında da değildir ama bu kadarlık bir sorunu halledebiliyor olmalıydık. Bir isim yüzünden tartışma yaşanabilen evler, şeytanın burnunu soktuğu evlerdir –sonra parmağını da sokar. “Bunca sıkıntıyı çektin hatun, hem doktor da ölüm tehlikesi atlattığını söylüyordu, buyur isim hakkı senin olsun” demekte ne var ki? Evin babası birinin ismini çocuğuna vermekte çok merak çekiyorsa bir dahaki çocukta da pekâlâ verebilir. Dünyanın sonu değil ya.

Çocuğa isim verilirken kesinlikle akıldan çıkarılmamalıdır ki herkes kıyamet günü ismiyle çağırılacaktır. O gün “Ayçin” hanımın adı anons edildiğinde bu kulak tırmalayacaktır. “Musab” dendiğinde Musab’ın babası Ahmed bey bağırını açarak ilerleyecektir. Çocuğuna futbolcu ismi veren o gün mahcup olacaktır. Dünyanın en mülhit haininin ismini sırf bir filmde rol aldı diye çocuğuna veren ile yüreği Ömer radiyallahu anhin ismiyle tutuşan o gün ayırt edilecektir.

O gün bir Müslüman gelecek, içinden geçiyor ki Allah ona yetmiş beş erkek evlat ihsan etse de hepsine Ömer adını verse... doymuyor. Bir baba gelecek, Allah ona otuz erkek evlat verse de hepsini Musab diye çağırırsa... Allah o babanın içine bu hasretin nereden geldiğini tabii ki biliyor. İsmine duyduğumuz sevdâyı çocuklarımıza yansıttığımızda ismin bereketi de onları kuşatacaktır.

Örnek olarak erkek ve kız çocuğu isimleri sıralayacağız. Fakat Müslüman anne-babalar olarak listemiz bunlardan ibaret değildir. En başta tabii ki bütün peygamber isimleri, sahabe-i kiramın adları başımızın üstündedir. İslam’ın safiyetini tam olarak yansıtan isimleri bilecek, yaygın olarak kullanacağız. “Sülalede zaten çok Ahmed var...” bir itiraz değildir, bin tane bile olabilir, zararı yoktur.

Ahmed, Bilâl, Sâbit, Enes, Câbir, Üsâme, Hâlid, Hâfız, Hâmid, Sâlim, Âsım, Târik, Fâruk (Furkan değil zira o bir sıfattır, isim değildir), Affif, Alkame, Ammâr, Ömer, Musab, Mustafa, Muâz, Müslim erkek çocuklar için çok güzel isimlerdir.

Hanîfe, Âsiye, Âmine, Rukayye, Ervâ, Hâlise, Esmâ, Hâlide, Râşide, Ümâme, Emîne, Râziye, Betül, Hafsa, Hakîme, Halîme, Şâkire, Zâhide, Şifâ, Zeyneb, Âliye, Şeymâ, Sâre, Sâlime, Sâbire, Meryem, Affife, Âişe, Nesîbe, Münîre, Hacer, Nezîhe, Nâciye.

Amerika’nın Müslümanlar’ı Sünnî-Şiî diye bölüp birbirine kırdırma projesine karşı bütün kızlarımız mahkemeye müracaat ederek Ömer radiyallahu anhin sevdasını gösteren ve kıyamet gününde ona yakın olmayı simgeleyen bir beyan olarak adlarını Hafsa diye değiştirseler yeridir. Bütün toplumumuz

Hafsa olsa yine yeterli değildir. Hafsa, Ömer radiyallahu anının kızının adı, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hanımının ismidir. Anamızdır. Adı ashab-ı kirama sevdayı simgeler. Bu sevda yüreğimizi kavuruyorsa çocuklarımızın hepsi Hafsa'dır zaten.

İnsanın yirmi kızı olsa yirmisine birden Âsiye adını verse yetmez. 1 Âsiye, 2 Âsiye, 6 Âsiye, 11 Âsiye, 19 Âsiye...

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.